PEKKA VÄNNI

VERIKOSTOT II

CRIME TIME

VERIKOSTOT

PEKKA VÄNNI

VERIKOSTOT

CRIME TIME

Ensimmäinen painos

Taru Wahlberg -sarjan osa 3
© Pekka Vänni ja Docendo 2027
www.docendo.fi

Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Kansi: Timo Numminen
Graafinen suunnittelu ja taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-851-094-9
Painettu EU:ssa
Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@docendo.fi

MIX
Paperi | Tukee vastuullista metsänhoitoa
FSC® C021394
FSC
www.fsc.org

Elämäni on viimein siellä, missä sen kuuluukin olla, Taru Wahlberg ajatteli. Hän kaartoi pyöränsä metsän siimeksestä peltoaukealle. Toukokuisen maanantaipäivän lempeä tuuli tuntui virkistävän viileältä hien kostuttaman ohuen pyöräilyasun läpi. Maatalouskoneiden pelloilta nostattamat pölypilvet leijailivat tuulen mukana ja kutittivat nenää ja silmiä.

Hän lisäsi vauhtia ja painoi päätä alas. Parin tunnin polkupyörälenkki oli takana ja edessä viiden kilometrin loppukiri. Hän oli paremmassa kunnossa kuin koskaan, ja reisiä pakottavat maitohapot kuuluivat asiaan.

Matkanteko uudella cyclocross-pyörällä oli pelkkää nautintoa. Edellisenä syksynä sarjamurhaajan kanssa kamppaillessa vaurioitunut olkapää ja siitä muutamaa kuukautta aiemmin suuruudenhullun sekopään luodeista syntyneet ampumahaavat olivat parantuneet lähes kivuttomiksi eikä hän ollut tarvinnut särkylääkkeitä enää moneen viikkoon.

Hän oli saanut häivytettyä mielestään kaiken sen väkivallan, joka oli varjostanut hänen elämäänsä viimeiset vuodet.

Tien penkoilla keltaiset leskenlehdet puskivat läpi talven jäljiltä jääneestä hiekoitushiekasta. Metsäisemmillä pätkillä näkyi valko- ja sinivuokkoja. Ilmassa leijui monenlaisia tuoksuja kostean metsämaan makeasta tuoreiden koivunlehtien vihtamaiseen

aromiin. Pyöräillessä juuri hajut tuntuivat aivan eri tavalla kuin autolla ajaessa.

Keväinen poutajakso oli jatkunut jo useita päiviä. Välillä käytiin hellelukemissa ja auringonpaisteessa oli todella kuuma. Aamupäivällä taivas oli ollut kirkkaan sininen, nyt iltapäivän puolella yksittäisiä pilvenlonkia seikkaili siellä täällä. Tähän aikaan vuodesta Suomen luonto oli kauneimmillaan.

Läntiseen taivaanrantaan oli noussut tuhkanharmaa pilvipeitto. Se enteili luontoa virkistävää sadetta, ehkä ukkosmyrskyjä. Kaikki päättyy aikanaan ja usein toukokuinen hellejakso katkesi rankkasateisiin.

Hän oli seitsemättä viikkoa virkavapaalla KRP:n rikosylikonstaapelin postilta ja sinä aikana oli ehtinyt tapahtua paljon. Hän oli viettänyt enemmän aikaa äitinsä kanssa ja heidän välinsä olivat lämmenneet entisestään. Kahden tulisieluisen naisen vanhat kaunat olivat enää etäisten muistojen henkäys.

He olivat laittaneet yhdessä ruokaa – uutta sekin, että he mahtuivat samaan keittiöön – ja illastaneet jopa parina iltana viikossa. He olivat istuneet pitkään pöydän ääressä ja nauraneet vedet silmissä vanhoille kommelluksille.

Lisäksi hänen äitinsä lausuma viisaus oli osoittautunut oikeaksi: hän pysyisi taatusti sinkkuna, jos viettäisi kaikki viikonloput murhaajajahdissa. Jätettyään työnsä hän oli jo ensimmäisellä viikolla tavannut jiujitsu-treeneissä miehen, joka oli pari viikkoa aiemmin muuttanut Sveitsistä takaisin Suomeen.

He olivat sattuneet mattoharjoituksessa pariksi ja hän oli kuristanut Markuksen tajuttomaksi. Taru oli ensin ajatellut Markuksen olevan yksi niistä isoegoisista äijistä, jotka eivät voineet tunnustaa häviötä naiselle. Treeneissä tuli silloin tällöin vastaan sellaisia miehiä. Niissä tilanteissa piti joko hävitä tarkoituksella tai voitetun

erän jälkeen varautua ottamaan vastaan sataviisikymmentä prosenttisella asenteella kimppuun käyvä raivopää.

Mutta kun useat todistajat olivat vakuutelleet Markuksen kyllä taputtaneen Tarua käsivarteen, hänen oli ollut pakko myöntää karmaiseva virheensä. Hän oli pahoitellut tapahtunutta sydänjuuriaan myöten. Onneksi ei ollut käynyt mitään pahempaa.

Markus ehdotti, että Taru voisi hyvityksenä tarjota treenien jälkeen pizzan, ja Taru suostui. He huomasivat viihtyvänsä toistensa seurassa ja niin suhde oli saanut alkunsa.

Taru oli ollut aluksi varautunut. Epämiellyttävät kokemukset aiemmista suhteista painoivat mieltä. Hän oli pyytänyt KRP-kollegaansa tarkistamaan Markuksen taustat – varmuuden vuoksi – ja jopa tavannut Markuksen sukulaisia eräässä perhejuhlassa. Markus oli osoittautunut tuiki tavalliseksi diplomi-insinööriksi keskiluokkaisesta espoolaisperheestä, riskitön tapaus.

Taru nautti virkavapaastaan täysin siemauksin. Ei hän kuitenkaan kokonaan virkaansa jättäisi. Hän piti rikostutkijan työstään aivan liian paljon luopuakseen tästä todellisesta intohimostaan, ja työkaverit olivat parhaita ystäviä, ainoita hiekkalaatikkokaveri Katjan ja naapurin vanhan leskirouvan Gunillan lisäksi.

Gunilla oli kotitalon lähipuistossa nojailemassa rollaattoriinsa australianterrieri Kasperin sinkoillessa hihnassa sinne tänne. Taru pysähtyi tiedustelemaan tämän vointia ja rapsuttamaan koiraa.

”Olet löytänyt komean miehen”, Gunilla sanoi ja iski silmää.

Taru hymähti. Hän oli tosiaan päästänyt Markuksen kotiinsa, ainoan vieraan vuosikausiin, eikä se ollut jäänyt tarkkasilmäiseltä naapurilta huomaamatta. Vieraan vuoksi hän oli lopultakin joutunut siivoamaan työhuoneensa seinältä kartat, kuvat, muistiot ja lehtileikkeet, haudannut ne pahvilaatikkoon ja sulkenut palkkamurhaaja Hesekielin ajatuksistaan.

”Ei varmasti ole helppoa aloittaa uutta suhdetta kaiken kokemasi jälkeen”, Gunilla sanoi.

Taru päästi pienen jutustelun jälkeen Gunillan jatkamaan koiralenkkiä ja kaartoi hetken kuluttua kotipihaansa. Hän huomasi hämmästyksekseen työkaverinsa rikoskonstaapeli Niclas Lönkka Lönnqvistin nojaavan Tarun Audin viereen parkkeerattuun valkoiseen Skodaan.

”Mitä mies täällä?"

”Työasioissa. Hyppää autoon.”

”Käyn ensin suihkussa.”

”Et ehdi. Istu autoon, niin kerron lisää. Asia on tärkeä.”

”Odota hetki”, Taru sanoi, otti autonsa avaimen taskustaan ja ujutti sen Audin oikean eturenkaan päälle. ”Lupasin lainata autoa Katjalle.”

Lönkka nyökkäsi ja istui kuskin paikalle odottamaan, kunnes Taru oli istuutunut paikalleen ja kiinnittänyt turvavyön. Lönkka huokaisi syvään ja laski kätensä Tarun käsivarrelle.

”Äitisi on löydetty työpaikaltaan kuolleena. Hänet on ammuttu.”

2

Taru tuijotti Lönkkaa kuin toteemipaalu. Kollegan kasvot olivat vakavat, jopa surulliset.

”Et voi olla tosissasi”, Taru sanoi.

”Otan osaa”, Lönkka sanoi.

Taru käänsi katseensa kaukaisuuteen. Hän ei voinut uskoa kuulemaansa todeksi. Hän oli tavannut äitinsä illalla, eikä mikään maailmassa viitannut väkivallan uhkaan. Hän vilkaisi Lönkkaa kuin varmistaakseen, saattoiko kyseessä olla erehdys.

”Sekä enosi että äitisi löydettiin surmattuina yrityksenne tiloista”, Lönkka sanoi.

Taru ei saanut sanaa suustaan. Hän tuijotti eteensä näkemättä mitään, risti kädet syliinsä kuin rukoukseen ja hieroi levottomasti sormiaan yhteen. Hän laski välillä katseensa alas ja nosti sen takaisin kaukaisuuteen.

Viha, epätoivo ja itku kumpusivat syvältä hänen sisältään ja puskivat pintaan. Hän päästi suustaan raivoisan huudon, jossa ei ollut mitään inhimillisiä piirteitä, ja hautasi kasvonsa käsiinsä. Kun ensimmäinen tunnekuohu oli ohi, Taru veti muutaman kerran syvään henkeä.

”Onko ampuja otettu kiinni?” Taru katkaisi hiljaisuuden.

”Ei. Meillä ei ole ainuttakaan johtolankaa toistaiseksi”, Lönkka sanoi.

”Toimistolla on tallentava kameravalvonta”, Taru sanoi. ”Onko tallenteet tutkittu? Eikö niistä löydy kuvia ampujasta?”

”En ole itse vielä käynyt rikospaikalla, mutta kuulin, ettei niistä ole apua”, Lönkka sanoi.

”Milloin se tapahtui? Ampuminen?”

”Aamulla. Meille tieto tuli noin tunti sitten.”

Taru katseli sivuikkunasta taivaanrantaan. Synkät pilvet muodostivat alasimen muotoisia hahmoja. Vielä hetkeä aiemmin etäisenä vaaninut myrsky oli iskemässä voimalla päälle.

”Jake pyysi minua kertomaan sinulle”, Lönkka sanoi, ”ja pyysi kysymään, voisitko tulla rikospaikalle. Voisit olla avuksi, tunnet paikat.”

Taru tunsi kyynelten vierivän poskipäiltään kaulalle. Hän kääntyi katsomaan Lönkkaa. Tämä veti syvään henkeä ennen kuin jatkoi.

”Et voi tietenkään osallistua tutkintaan. Olet sekä jäävi että virkavapaalla. Mutta sinun avullasi voisimme päästä nopeammin tekijän jäljille.”

Taru nieleskeli kyyneleitään. Tunnemyrskyn laineet löivät edelleen korkealla ja olivat vaarassa läikkyä yli. Hän yritti saada tunteensa hallintaan ja ajatella järkevästi, mutta tällaiseen tilanteeseen hän ei ollut uskonut milloinkaan joutuvansa. Hän oli hyväksynyt sen tosiasian, että hän itse saattaisi kuolla työssä, muttei ollut koskaan ajatellut lähisukulaistensa olevan hengenvaarassa.

”Lähdetään”, Taru sanoi.

He istuivat autossa sanomatta sanaakaan. Taru hypisteli puhelinta kädessään. Hänen teki mieli soittaa Jakelle, mutta hän arveli, ettei pystyisi puhumaan purskahtamatta itkuun. Hän lähetti Katjalle viestin, ettei olisi kotona, mutta auton avaimet löytyisivät eturenkaan päältä. Seuraavaksi hän lähetti lyhyen viestin

Markukselle kertoakseen, ettei pääsisi tämän luokse iltapäiväksi, mutta soittaisi myöhemmin.

Suomen Hygieniatuote Oy:n pihassa Lönkka pysäköi toimiston eteen vieraspaikalle. Taru katseli silmät sumuisena poliisien autoilla pakattua pihapiiriä. Teknisten tutkijoiden pakettiauto oli aivan oven pielessä. Mustiin pukeutuneet hautausurakoitsijat odottelivat sivummalla autojensa vieressä.

”Kuka on päätutkija?” Taru kysyi.

”Miia Tervaharju”, Lönkka vastasi. ”Et todennäköisesti tunne häntä. Hän liittyi lähtösi jälkeen huumeryhmästä Jaken tiimiin. Hieman erikoinen tyyppi, mutta pätevä työssään.”

”Meidän on pakko soittaa Jakelle”, Taru sanoi.

Lönkka soitti auton järjestelmään kytketystä puhelimestaan.

”Mikä tilanne?” Jake vastasi puheluun.

”Istun autossa rikospaikan pihassa ja Taru istuu vieressäni”, Lönkka ilmoitti.

”Taru, olen todella pahoillani tapahtuneesta. Osanottoni suureen suruusi”, Jake sanoi.

”Mitä odotat minulta?” Taru kysyi.

”Olet virkavapaalla ja lähiomainen, joten et voi osallistua tutkintaan. Sen sijaan todistajana ja asianomistajana voit olla avuksi, jos vain koet pystyväsi siihen. Tunnet rikospaikan kuin omat taskusi, tiedän sen. Olisi avuksi, jos voisit tarkistaa, onko mitään silmiinpistävää kadonnut tai huomaatko muuten mitään erityistä.”

”Epäilettekö ryöstöä?” Taru sanoi ihmettelyä äänessään. ”Ei toimistossa säilytetty mitään arvokasta.”

”Meillä ei ole minkäänlaista käsitystä motiivista”, Jake totesi. ”Tuota noin... Onko sinulla tietoa, onko äitiäsi uhkailtu tai ylipäänsä arvausta, kuka voisi olla teon takana?”

”Äiti ei ole maininnut sanallakaan mistään uhkailusta ja uskoisin, että hän olisi minulle sellaisesta kertonut”, Taru sanoi. ”Eikä minulla ole mitään arvausta tekijästä. En ole ajatellut vielä koko asiaa. Miten saitte tiedon tapahtuneesta?”

”Lähitalossa asuva henkilö oli soittanut hätäkeskukseen ja ilmoittanut rakennuksesta nousevasta savusta”, Jake sanoi. ”Palokunta tuli minuuteissa paikalle ja löysi äitisi ja enosi ammuttuina. Murhat on tehty käsiaseella lähietäisyydeltä. Talossa on tallentava kameravalvontajärjestelmä, mutta tietokonehuone oli räjäytetty ja kaikki on tuusan nuuskana. Tekijä halusi varmistaa tallenteiden tuhoutumisen.”

”Ja saattoi tehdä siinä ratkaisevan virheen”, Taru sanoi arvoituksellisesti ja sulki puhelun.

”Mennään”, hän sanoi Lönkalle.

He pukivat suojavarusteet hiljaisuudessa. Tällaisina hetkinä Taru oli aina tuntenut kuoleman hyytävän läsnäolon, mutta tällä kertaa se tuntui suorastaan musertavalta.

Lönkka heilautti virkamerkkiään, ja ovea vartioiva järjestyspoliisi väistyi syrjään. Käytävässä leijui savu. Vaikka tietokonehuoneen automaattinen sammutusjärjestelmä oli tukahduttanut palon, ilmassa oli räjähdyksen jäljiltä voimakas muovin käry.

Tuttu tekninen tutkija tuli käytävässä vastaan, esitti surunvalittelunsa ja kertoi, missä vaiheessa rikospaikkatutkinta oli ja missä voisi vapaasti liikkua. Päivystävä oikeuslääkäri oli käynyt tutkimassa ruumiit. Teknikot olivat edenneet tietokonehuoneeseen ja yrittivät eristää jälkiä räjähteestä.

Mies pahoitteli vielä tapahtunutta ja lähti omille teilleen. Taru jatkoi käytävää Lönkka perässään, kunnes saapui äitinsä toimistohuoneen ovelle.

Hän astui sisään huoneeseen ja katsoi ympärilleen. Kaikki huoneessa näytti olevan kuin ennen eikä mitään vaikuttanut olevan kadonnut tai epäjärjestyksessä. Ainoa merkki tapahtuneesta oli lattialla makaava, valkoisella kankaalla peitetty vainaja.

Huoneessa vallitsi aavemainen hiljaisuus, ei kuulunut edes liikenteen ääniä. Koko maailma tuntui pysähtyneen tämän järkyttävän tapahtuman äärelle.

Taru kyykistyi ja siirsi kangasta hieman syrjään. Äidin kasvot olivat kalpeat, iho oli kuulas, lähes läpikuultava, huuletkin olivat vaalenneet huomaamattomiksi. Vankka sydän, joka oli vuosikymmenet sykkinyt verevästi, oli nyt pysähtynyt ikiajoiksi.

Vain pari päivää aikaisemmin he olivat nauraneet illallisen äärellä muistellen kommellusten täyteistä perheen lomamatkaa Italiaan.

Nyt äidin kukkainen ominaistuoksu oli poissa ja jäljellä oli vain kuoleman karvas haju.

Taru laski kätensä äidin otsalle. Se tuntui kylmältä hänen kämmentään vasten. Äidin vaaleaksi kalvenneet silmät katsoivat yläoikealle ikuisuuteen. Taru painoi kämmensyrjällään luomet kiinni. Sillä tavalla äiti näytti levollisemmalta. Hauras kuori, joka oli kantanut vahvaa sielua, oli valmis viimeiselle matkalle.

Hän kosketti vielä äidin kalman kalpeaa kämmenselkää, korjasi hieman käden asentoa ja asetteli peiton hellästi takaisin paikalleen.

Taru painoi päänsä alas ja niiskutti raskaan hengityksen tahdissa. Kyyneleet valuivat valtoimenaan ja värjäsivät suojakankaaseen tummia laikkuja. Kaikkien koettelemusten jälkeen tämä oli kohtuutonta. Äiti oli selvinnyt jopa sydänkohtauksesta ja sitten kävi näin.

Hän oli rakentanut suhdetta äitiinsä hartaudella vaikeiden vuosien jälkeen, ja vastoinkäymisistä huolimatta he olivat löytäneet

tavan olla aikuinen äiti ja aikuinen tytär. Nyt koko rakennelma oli romahtanut. Hänen rakas äitinsä ja hyvä ystävänsä oli poissa.

Miten Jake saattoi kuvitella hänen voivan tässä tilanteessa olla tutkinnassa millään tavalla avuksi?

Taru sulki silmänsä ja keskittyi. Hän halusi saattaa tekijän oikeuden eteen vastaamaan teoistaan. Murhaajat saatiin useimmiten kiinni vuorokaudessa, viimeistään viikon kuluessa. Ollakseen avuksi tutkinnassa hänen oli kerättävä voimansa ja toimittava nyt ja tässä.

Vaikutti siltä, ettei Jakella ollut edes aavistusta, mistä suunnasta tekijän jälkiä pitäisi etsiä. Komisarion täytyi olla epätoivoinen pyytäessään hänen apuaan, jopa lainsäädäntöä venyttäen.

Yleensä henkirikoksilla oli silminnäkijä tai tapahtumapaikalla videovalvonta. DNA:t, kuidut ja sormenjäljet viimeistään johdattivat tutkijat oikeille jäljille ja kytkivät epäillyt rikokseen.

Taru nieleskeli kyyneleensä ja yritti suhtautua tilanteeseen ammattimaisesti, sulkea tunteet ja keskittyä asiaan. Tappaja oli ollut ammattilainen. Äidin vasemman silmän yläpuolella oli ollut rujo luodinreikä. Yksi laukaus, ei summittaista tulitusta. Kuolema oli tullut nopeasti.

Hän nousi ylös ja astui takaisin käytävään. Lönkka väisti ovensuusta eikä sanonut mitään nähdessään Tarun surunmurtamilla kasvoilla merkkejä päättäväisyydestä, jopa vihasta. Taru käveli muutaman askeleen enonsa toimiston ovelle. Hän kyykistyi ruumiin viereen, siirsi kankaan syrjään ja tarkasteli vainajaa kulmiaan kurtistaen. Näkyvissä oli nytkin vain yksi luodinreikä keskellä otsaa. Eno oli ilmeisesti ollut liikkeessä, koska oli kaatunut oven suuhun selälleen. Tappaja oli luottanut ampumistaitoihinsa. Varmempaa olisi ollut ampua keskivartaloon. Osuma päähän oli itsevarman ammattilaisen työtä.

Eno oli jäänyt Tarulle etäiseksi. He olivat viime vuosina tavanneet vain perheyrityksen hallituksen kokouksissa. Eno oli elänyt elämänsä yksin, syrjäisessä kodissaan Nurmijärvellä.

”Kaikki tavarat ovat paikallaan, eikö niin?”

Naisen ääni oli matala, lähes möreä. Taru kääntyi nähdäkseen puhujan. Oviaukossa seisoi pitkä hoikka nainen. Suojavarusteiden alta ei näkynyt kuin silmät, jotka olivat tummansiniset ja katselivat mustien kulmakarvojen alta tutkivasti.

Taru nyökkäsi.

”Tappajalla oli vain yksi tarkoitus”, nainen jatkoi ääni lähestulkoon muristen. ”Ja tietysti meidän kiusaksemme räjäytti tietokonehuoneen mukana mahdolliset valvontakameratallenteet.”

Taru nousi ylös, kääntyi ja katsoi naista silmiin.

”Mutta siinä hän epäonnistui”, Taru sanoi. ”Järjestelmät on peilattu tehdasrakennuksen kellariin sijoitetulle varapalvelimelle.”

Taru asteli aivan naisen eteen ja ojensi kätensä.

”Taru Wahlberg.”

”Rikosylikonstaapeli Miia Tervaharju”, nainen sanoi, esittämättä surunvalitteluja. ”Miten tallenteisiin pääsee käsiksi?”

”Ainakin vastaanottotiskin takana olevasta toimistosta”, Taru sanoi ja lähti rivakoin askelin ulko-ovea kohti.

3

Taru istui työpöydän taakse ja kurkotti virrat päälle ensin monitoriin ja sen jälkeen tietokoneeseen. Hän toivoi hartaasti, ettei salasanoihin tai autentikointiin ollut koskettu. Äiti oli hakkereiden pelossa palkannut pari vuotta aiemmin kalliin IT-asiantuntijan laatimaan yritykselle suunnitelman tietoturvan maksimoimiseksi ja toteuttanut sen pieteetillä pienintäkin yksityiskohtaa myöten. Tuloksena oli täydellisesti kahdennettu toiminnanohjausjärjestelmä, ja samassa rytäkässä peilattiin myös muut tiedostot tulipalon varalta.

Hän muisteli kuumeisesti, miten tallenteisiin pääsi kiinni. Hän oli kerran auttanut äitiä selvittämään asioita, kun osoittautui, että toimistolla oli liikkunut joku. Mystiseksi tunkeilijaksi oli paljastunut siivooja, joka oli erään toisen työntekijän kanssa etsinyt rauhallista paikkaa lounastauon lemmenhetkelle ja löytänytkin sellaisen eräästä varastohuoneesta. Äiti oli huvittunut tapauksesta ja molemmat työntekijät selvisivät varoituksella.

Hetken hakemistoissa harhailtuaan hän löysi etsimänsä ja avasi valvontajärjestelmän käyttöliittymän. Hän etsi oikean tallenteen ja alkoi selata sitä pikakelauksella. Hän tunsi Miian hengityksen niskassaan. Lönkka nojasi seinään hieman kauempana. Kello kuvan yläreunassa juoksi hurjaa vauhtia.

Videokuvassa aamu valkeni kuuden jälkeen. Äidin veli, joka hoiti firman talous- ja lakiasiat, tuli töihin seitsemäksi ja käveli

suoraan toimistoonsa. Äiti tuli käsilaukku iloisesti heiluen hieman ennen kahdeksaa, kävi toivottamassa huomenet veljelleen ja jäi hetkeksi oven pieleen juttelemaan. Ääntä tallenteessa ei ollut. Eleistä päätellen työasioista oli kyse. Juttutuokion jälkeen äiti meni työhuoneeseensa ja käytävä tyhjeni.

Äidin iloinen ja eloisa olemus videolla laukaisi tuskan aallon ja viiltävän kivun, joita Taru yritti vaimentaa hieromalla ohimoitaan.

Kellonaika jatkoi vilistäen juoksuaan. Lönkka rapisteli avainnippua taskussaan ja se kuulosti hiljaisuuden keskellä kalkkarokäärmeeltä. Sekä Miia että Taru vilkaisivat Lönkkaa vihaisesti ja tämä risti kädet puuskaan anteeksipyytävästi ilmehtien.

He tuijottivat videotallennetta herkeämättä. Kameroiden kuvissa vallitsi seesteinen rauha, eikä ketään liikkunut käytävillä. Hieman ennen yhdeksää alkoi tapahtua. Ovesta astui sisään tuntematon mies. Tämä oli ilmeisesti syöttänyt koodin, koska ovi aukesi ilman väkivaltaa. Taru oli varma, että ulko-ovea oli pidetty aina lukossa sen jälkeen, kun vastaanottovirkailija oli jäänyt eläkkeelle eikä uutta ollut palkattu.

Taru pysäytti pikakelauksen ja he tuijottivat hetken still-kuvaa. Mies oli pukeutunut harmaaseen collegeasuun. Huppu oli vedetty pään yli ja lakin lippa varjosti kasvoja. Jalassa miehellä oli lenkkitossut ja kädessä nitriilihansikkaat.

Mies pysähtyi aulatilaan. Hän vetäisi hupparin liepeen alta pistoolin ja taskustaan äänenvaimentimen. Hän ruuvasi vaimentimen pistooliin, vilkaisi vielä kerran ulos ja lähti etenemään seinän viertä syvemmälle. Hän piti asetta koko ajan edessään valmiina.

Mies pysähtyi äidin suljetun toimistohuoneen oven viereen ja painoi korvansa oven karmia vasten kuin kuunnellakseen

huoneesta kuuluvia ääniä. Seuraavaksi mies avasi oven, kääntyi ase valmiiksi koholla ja tähtäsi sekunnin murto-osan. Aseen piipusta tuprahti savua.

Mies pyörähti välittömästi enon toimistoa kohti ja tähtäsi oviaukkoon. Eno ilmestyi kuvaan kädessään ase, yritti nostaa sen hyökkääjää kohti, mutta ennen kuin hän sai tämän tähtäimeen, hän kaatui selälleen toimistonsa lattialle. Ase hänen kädessään laukesi ja hyökkääjä veti vaistomaisesti päätään alas.

Mies astui sisään enon toimistoon tähdäten aseellaan maassa makaavaa vainajaa. Varmistettuaan, että tämä oli kuollut, hän nappasi pöydältä avainkortin ja kiiruhti käytävää tietokonehuoneen ovelle. Hän avasi oven ja katosi sisään.

Vain muutamaa minuuttia myöhemmin hän astui takaisin käytävään. Miehen kasvot vilahtivat kuvassa, mutta niiden alaosan peitti musta maski. Hän käveli ripeästi ulko-ovelle, piti päänsä alhaalla kameroiden kohdalla ja astui ulos.

Taru keskeytti kelauksen.

”Nyt tiedämme mitä tapahtui, mutta murhaajan tuntomerkit ovat kelvottomat. Normaalimittaisia, normaalivartaloisia harmaaseen collegeasuun ja lenkkareihin pukeutuneita miehiä liikkuu katukuvassa satojatuhansia päivittäin.”

”Mies on molempikätinen”, Miia sanoi. ”Hän kiinnitti vaimentimen oikealla kädellä, mutta ampui vasemmalla. Lisäksi hänen oikea jalkansa on pari senttiä pitempi kuin vasen. Siitä seuraa hieman huojuva kävelyasento, jota hän korjaa pitämällä päätään pystyssä, vartaloon nähden vinossa. Miehellä on pronaatioongelma ja siksi molemmat jalkapöydät taittuvat nilkasta sisään päin. Kaulan alueella on todennäköisesti tatuointeja, sillä hän korjasi poolopaitansa kaulusta vaistomaisesti astuessaan kameroiden ristituleen.”

Taru kääntyi katsomaan Miiaa, joka tuijotti edelleen otsa rypyssä kamerakuvaa. Lönkka oli ilmeisesti puhunut totta, nainen vaikutti pätevältä työssään.

”Mutta olet oikeassa”, Miia huokaisi. ”Kuvista saatavilla tunnisteilla ei napata miestä kadulta kiinni.”

”Huhdan pitää penkoa lähiseudun ja julkisen liikenteen valvontakamerat”, Lönkka sanoi.

”Tappaja on ammattilainen ja poistuu rivakasti paikalta”, Taru totesi. ”Todennäköisesti pakenee autollaan, joka on odottamassa kameroiden katveessa.”

”Olet oikeassa”, Miia keskeytti. ”Myös siinä, että mies on ilmiselvä ammattitappaja. Voisin väittää, että hän on koulutukseltaan sotilas.”

Taru ja Lönkka katsoivat Miiaa pää kallellaan.

”Kaupunkisotaharjoituksissa rakennuksia vallataan juuri tuolla tavalla”, Miia jatkoi olkiaan kohauttaen. ”Suomessa vastaavan tason tekijöitä ei montaa ole. Mies saattaa olla ulkomaalainen. Jos kyseessä oli tilaustyö, hän pyrkii poistumaan nopeasti maasta.”

”Miehen käyttämä ase oli FN545”, Lönkka totesi. ”Belgialainen laatutuote. Käyn läpi luvallisten aseiden rekisterin, mutta en voi taata osumia.”

Miia silitti sormellaan kuhmuraista nenänvarttaan. ”Lisäksi tekijän atleettinen olemus viittaa aktiiviseen saliharjoitteluun ja hän on todennäköisesti ainakin ollut kilpatason kamppailulajiharrastaja, ehkä nyrkkeilyssä tai vapaaottelussa.”

”Jaken FBI-kamut voisivat taikoa videokuvista tarkempaa tietoa”, Taru sanoi.

”Hyvä idea”, Miia sanoi.

Samassa Lönkan puhelin pärähti soimaan.

”Jake soittaa”, Lönkka ilmoitti ja avasi puhelimen kaiuttimelle.

”Onko Taru vielä kanssanne?” Jake kysyi.

”Tässä olemme kaikki kolme: minä, Lönkka ja Taru”, Miia sanoi.

”Luojan kiitos”, Jake sanoi. ”Tarun kotitalon pihassa on hetki sitten räjähtänyt autopommi. Saamieni tietojen mukaan autosi on totaalisesti tuhoutunut.”

”Ihmishenkiä?” Taru sai vaivoin sanottua.

”Kuljettaja on menehtynyt välittömästi.”

SURU EI VÄISTY ILMAN TOIMINTAA.

”Elämäni on viimein siellä, missä sen kuuluukin olla”, KRP:n rikosylikonstaapeli Taru Wahlberg ajattelee. Virkavapaalla hän on onnistunut häivyttämään mielestään väkivallan, joka on varjostanut hänen elämäänsä viime vuodet.

Pian kaksi Tarun läheistä löydetään murhattuina. Alun shokin jälkeen ainut tapa ratkaista tilanne on laittaa toimintavaihde päälle.

Hetken Taru on neuvoton: virkavapaalla ja lähiomaisena hän ei voi osallistua tutkintaan. Työpariltaan Niclas ”Lönkka” Lönnqvistilta hän saa tietää, että tapauksesta ei ole yhtään johtolankaa. Motiivi murhiin on täysin auki. Taru kuitenkin tuntee rikospaikan ja alkaa avustaa tapauksessa todistajana ja asianomistajana. Herää paha aavistus, onko hänen arkkiviholliseensa Hesekiel palannut kostamaan kokemansa nöyryytykset.

Lopulta Tarun on otettava ohjat omiin käsiinsä ja selvitettävä sukunsa pitkään piilossa olleet salaisuudet.

***Verikostot* on Taru Wahlberg -dekkarisarjan koukuttava itsenäinen kolmas osa, jossa Tarun elämää piinanneen palkkamurhaajan mysteeri ratkeaa.**

ISBN 978-952-851-094-9
84.2
www.docendo.fi

CRIME TIME

MIX
Paperi | Tukee vastuullista metsänhoitoa
FSC® C021394